

RETTENS DOM (Anden Afdeling)
21. oktober 2003

Sag T-302/01

Gerhard Birkhoff
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – artikel 2, stk. 5, i bilag VII til vedtægten –
bortfald af børnetilskud til et voksent barn, som tjenestemanden har forsørger-
pligt overfor, og som er vedvarende svageligt eller lider af en alvorlig sygdom –
berettiget forventning«

Fuldstændig gengivelse på italiensk II - 1185

Angående: Påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 26. september 2001 om afvisning af sagsøgerens klage over Kommissionens afgørelse af 4. juli 2001, ved hvilken Kommissionen standsede udbetalingen af børnetilskud til sagsøgerens datter, samt om annullation af afgørelsen af 4. juli 2001 og desuden påstand om erstatning for økonomisk og ikke-økonomisk skade.

Udfald: Kommissionens afgørelse af 4. juli 20001, hvorved udbetalingen af børnetilskud til sagsøgerens voksne datter blev indstillet pr. 1. juli 2001, annulleres. Det er ufornuddent at træffe afgørelse om den del af erstatningspåstanden, hvormed det tilsigtes at opnå erstatning for det tab, der følger af, at der i forhold til sagsøgerens datter sker bortfald af dækning gennem ordningen vedrørende sygeforsikring for EF-tjenestemænd, og om den del af denne påstand, hvormed det tilsigtes at opnå godtgørelse for de skattemæssige konsekvenser af den anfægtede afgørelse. I øvrigt frifindes Kommissionen for erstatningskravet. Kommissionen betaler to tredjedele af sagsøgerens sagsomkostninger, herunder dem, der er påløbet under sagen om foreløbige forholdsregler.

Sammendrag

1. Tjenestemænd – søgsmål – søgsmål til prøvelse af afgørelse om afvisning af klage – formaliteten

(Tjenestemandvedtægten, art. 90 og 91)

2. Tjenestemænd – vederlag – familietillæg – børnetilskud – ret til forlængelse uden hensyn til barnets alder i tilfælde af, at barnet er hindret i selv at sørge for sit underhold – administrationens forpligtelse til at undersøge de særlige omstændigheder i hvert enkelt tilfælde uden at kunne påberåbe sig et forudbestemt objektivi kriterium

(Tjenestemandsvedtægten, bilag VII, art. 2, stk. 5)

3. Tjenestemænd – vedtægten – anvendelse – administrationschefkollegiets konklusion – ikke bindende for ansættelsesmyndigheden

(Tjenestemandsvedtægten, art. 110, stk. 3)

1. Et annullationssøgsmål til prøvelse af den afgørelse, der afviser klagen over den oprindelige afgørelse, indebærer, at Retten forelægges en akt, der indeholder et klagepunkt, som der er indgivet klage over.

(jf. præmis 24)

Henvisning til: Retten, 14. juli 2000, sag T-82/99, Cwik mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A. s. 155. og II. s. 713. præmis 23.

2. Udbetalingen af det tilskud, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, i bilag VII til vedtægten, forlænges uden hensyn til barnets alder, såfremt barnet er vedvarende svageligt eller lider af en alvorlig sygdom, der hindrer det i selv at sørge for sit underhold, og dette gælder under hele sygdommens eller lidelsens varighed. Den kompetente myndighed er ved denne bestemmelse ikke tillagt nogen skønsmæssig beføjelse til at tage stilling til, om det pågældende tilskud skal udbetales eller ej, men er ved denne bestemmelse tillagt en bunden kompetence forstået på den måde, at det af bestemmelsens ubetingede affattelse fremgår, at myndigheden er forpligtet til at udbetale børnetilskud, når den har konstateret, at de deri opregnede betingelser er opfyldt.

Da de fællesskabsretlige bestemmelser, der giver ret til finansielle ydelser, skal fortolkes strengt, må det i hvert enkelt tilfælde undersøges, om det sociale formål, der forfølges med udbetalingen af børnetilskud, hvis fortsatte udbetaling finder sted udelukkende med hjemmel i artikel 2, stk. 5, i bilag VII til vedtægten, er opnået.

Det følger heraf, at det påhviler den berørte myndighed ved anvendelsen af denne bestemmelse i hvert enkelt tilfælde, idet der tages hensyn til alle omstændigheder i den foreliggende sag, at afgøre, om de er tale om en alvorlig sygdom eller en langvarig lidelse, der hindrer barnet i selv at sørge for sit underhold, uden at den derved kan påberåbe sig et forud fastsat objektivt kriterium.

(jf. præmis 37-40 og 43)

Henvisning til: Domstolen, 7. maj 1992, sag C-70/91 P, Rådet mod Brems, Sml. I, s. 2973, præmis 5; Retten, 30. november 1994, sag T-498/93, Dornonville mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 257, og II, s. 813, præmis 31 og 38.

3. En konklusion, der er formuleret af administrationschefkollegiet inden for rammerne af den regelmæssige rådførelse med hinanden, der er fastsat i vedtægtens artikel 110, stk. 3, og som er vedtaget med henblik på at følge en ensartet administrativ praksis for så vidt angår fortolkningen af en bestemmelse i vedtægten, har ikke bindende virkning for ansættelsesmyndigheden for så vidt angår vedtagelsen af individuelle akter, hvorved en sådan bestemmelse bringes i anvendelse.

(jf. præmis 42)

Henvisning til: Retten, 26. september 1990, sag T-48/89, Beltrante m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 493, præmis 17; Retten, 26. september 1990, sag T-49/89, Mavrakos mod Rådet, Sml. II, s. 509, præmis 17.